

सुते जाते तथा वध्यां घटी द्वादशरूपिणी ।
वैशाखे चान्दनी घटी ज्येष्ठे चारण्यसंज्ञिता ।
आषाढे कार्दमी ज्येष्ठा आश्विने लुण्ठनी मता ।
भाद्रे चपेटी विख्याता दुर्गाख्याश्विने तथा ।
नाश्याख्या कार्तिके मासि मार्गे मूलकरूपिणी ।
पौषे मास्यरूपा च शीतला तपसि स्मृता ।
गौरूपिणी फाल्गुने च चैत्रेऽशोका प्रकीर्तिता ॥
इति खान्दपुराणम् ॥

अशोका, स्त्री, (न विद्यते शोको दुःखं यस्याम् ।)
कटुकी । इत्यमरः । अर्हतां शासनदेवताभेदः ।
इति हेमचन्द्रः ॥

अशोकारिः, पुं, (आशोकस्य अरिः । कदम्बवृक्षः ।
इति शब्दचन्द्रिका ॥

अशोकाष्टमी, स्त्री, (न विद्यते शोको यस्यां सा ।
यवभूता अष्टमी ।) चैत्रमासीयशुक्लाष्टमी । त-
त्राष्टमाशोककलिकायुक्तजलपानं कर्त्तव्यम् ।
यथा, अथाशोकाष्टमी खान्दे ।

“मीने मधौ शुक्लपक्षे अशोकास्यां तथाष्टमीं ।
पिबेदशोककलिकाः खायास्तौहिववारिणि” ॥
अशोकाख्येत्प्रादानात्तिथिमात्रेऽपि तत्पानं ।
फलन्तु मन्त्रलिङ्गात् शोकराहित्यमवगन्तव्यं ।
लौहिववारिणि ब्रह्मपुलाख्यनदजले । पुनर्वसु-
योगे तु फलाधिक्यं । आह लिङ्गगण्डपुराणयोः ।
“अशोककलिकां खाद्यो ये पिबन्ति पुनर्वसौ ।
चैत्रे मासि सिताष्टम्यां न ते शोकमवाप्नुयुः” ॥
पानमन्त्रस्तु ।

“लामशोकं हराभीष्टं मधुमाससमुद्भव ।
पिबामि शोकसन्तप्तो मामशोकं सदा कुरु” ॥
स्त्रीशुद्धकर्तृकपानेऽपि प्रागुक्तयुक्तः स्वयं मन्त्रः
पठनीयः । स्त्रीपक्षे ऊहोऽपि नास्ति विरतमेका-
दशीतत्त्वे । अशोकपानन्तु पञ्चमार्जप्रहरव्यापि-
न्यामष्टम्यां भाटद्वितीयाक्तवत् । इति तिथ्यादि-
तत्त्वं ॥ * ॥ अपि च । अत्र खोतेजले बुधवारं
पुनर्वसुनक्षत्रयुक्तशुक्लाष्टम्यां वाजपेययज्ञजन्यफल-
समफलप्राप्तिकामः खायात् । ब्रह्मपुत्रे तु सर्व-
पापक्षयपूर्वकतीर्थस्नानजन्यफलप्राप्तिकामः खा-
यात् । खानेति कर्त्तव्यतां विधाय ।

“ॐ, ब्रह्मपुत्रं महाभाग श्रान्तोः कुलनन्दन ।
अमोघागर्भसंभूतं पापं लौहिव मे हर” ॥

इति पठित्वा खायात् ।

केवलशुक्लाष्टम्यां ब्रह्मपदगमनफलं । पञ्चमार्ज-
प्रहरव्यापिन्यां पुनर्वसुयुक्तायां केवलायां वा शुक्ला-
ष्टम्यां शोकरहितत्वकामः अष्टावशोककलिका
अहं पिबामि इति सङ्कल्प्य,—

“लामशोकं हराभीष्टं मधुमाससमुद्भव ।

पिबामि शोकसन्तप्तो मामशोकं सदा कुरु” ॥
इति पठित्वा विष्णुपदजलमिश्रिता अशोक-
कलिका अष्टौ पिबेत् । स्त्रीशुद्धानुपनीतैरपि
मन्त्रः पठनीयः पौर्वाणिकत्वात् । स्त्रीपक्षे लिङ्गोहो
नास्ति प्रकृतेः समवेतार्थत्वात् । इति कृत्यतत्त्वं ॥

अशोचः, पुं, (न शोचः । नञ्समासः ।) शोकाभावः ।
तत्पर्यायः । अशङ्कतिः । इति त्रिकाण्डशेषः ।

अशोचं, चि, (शुच् + कर्मणि श्यत् । ततो नञ्तत्पु-
रुषः ।) शोकायोग्यं । अशोचनीयं । यथा,—
“अशोचानन्वशोचस्त्वं प्रज्ञावादांश्च भावसे ।
गतासूनुगतासून्श्च नानुशोचन्ति पण्डिताः” ॥

इति श्रीभगवद्गीतायां २ अध्याये ११ श्लोकः ।
(तथा च चाणक्ये,—

“अशोचो निर्धनः प्राज्ञोऽशोचः पण्डितबान्धवः ।
अशोचा विधवा नारी पुत्रपौत्रप्रतिष्ठिता”)

अशौचं, स्त्री, (शुचिः पवित्रताया भावः शौचं ततो तज्-
तत्पुरुषः) शुचित्वाभावः । स्मृतौ तु । वैदिककर्म्म-
नर्हत्वप्रयोजकीभूतसंस्कारविशेषः । यथा । वैदि-
ककर्म्मनर्हत्वप्रयोजकसंस्कारविशेषरूपमशौचं ।
वैदिककर्म्मनर्हत्वप्रयोजकसंस्काररूपं शौचं । न
चाशौचाभाव एव शुद्धिर्नसंस्कारविशेष इति
वाच्यं । अघानां यौगपद्येति न वर्जयेदघानि
इत्येताभ्यामशौचे पापपर्यायाघपददर्शनात्
अशौचपदस्य यथाभावरूपत्वं । तथा,—

“देवाश्च पितरश्चैव पुत्रे जाते द्विजन्मना ।
आयान्ति तस्मात्तदहः पुण्यं वक्ष्ये सर्वदा” ॥

इत्यादित्यपुराणीयेन शौचे पुण्यपददर्शनात्
शौचस्यापि भावरूपता प्रतीयते । इति शुद्धि-
तत्त्वं ॥ * ॥ मन्त्रद्वयमरण्ये अशौचं यथा,—

“गृहीतो देवतामन्त्रः सावित्रीयह्नं कृतं ।
यस्मात्तस्य त्रिरात्रन्तु ब्रह्मविद्यायहो यतः ॥

उपनीयाध्यापको यस्तस्मिन्नपि त्रिरात्रं ।
वेदवेदाङ्गशास्त्राणां व्याख्यानं शिञ्चितं यतः ॥

ज्ञानं प्रतिष्ठितं येन वेदाभ्यासो यतः कृतः ।
तस्मिन्भूते चैकरात्रं गुरौ शिष्ये तथैव च ॥”

इति मत्स्यसूक्ते महातन्त्रे ३५ पटलः । अपि च ।
“गुरावुपरते चैव ब्रह्मणि शिष्यसन्ततौ” ।

इति विज्ञानतन्त्रं ॥ * ॥ अन्यत् पूर्वलिखितं ।
विहितकर्मविरोधदृष्टविशेषः । तदनेकविधं तज्-
शुद्धितत्त्वोक्ताशौचानि संमृच्छन्ते ॥

अथ सपिण्डाद्यशौचं १ ॥

जनने मरणे च सप्तमपुरुषपर्यन्तं सम्पूर्णशौचं ।
तच्च विप्रस्य दशाहः क्षत्रियस्य द्वादशाहः ।

वैश्यस्य पञ्चदशाहः । शूद्रस्य मासः । (यथाह
मनुः ।

“शुष्येद्विप्रो दशाहेन द्वादशाहेन भूमिपः ।
वैश्यः पञ्चदशाहेन शूद्रो मासेन शुभ्रति” ॥)

जनने मरणे च दशमपुरुषपर्यन्तं सर्वेषां वर्णानां
यहः । चतुर्दशपुरुषपर्यन्तं पत्निणी ॥

जनने मरणे च जन्मनामस्मृतिपर्यन्तं सर्ववर्णाना-
मेकाहः ॥ जन्मनामस्मृतेरभावे खानमात्रं ॥

अशौचं प्रति कन्यायास्त्रिपुरुषं सापिण्डं । माता-
महमरणे सर्वेषां वर्णानां त्रिरात्रं ॥

मातृव्यस्त्रीय-पितृव्यस्त्रीय-मातुलपुत्र-भगिनेय-
मरणे सर्ववर्णानां पत्निणी ॥

पितामहभगिनीपुत्र-पितामहीभगिनीपुत्र-पि-
तामहीभाटपुत्ररूप-पितृबान्धवत्रयमरणे सर्वव-
र्णानां पत्निणी ॥

मातामहभगिनीपुत्र-मातामहीभगिनीपुत्र-मा-

तामहीभाटपुत्ररूप-मातृबान्धवत्रयमरणे सर्व-
वर्णानामहोरात्रं ॥

एकग्रामवासिस्वगोत्रजमरणे सर्ववर्णानामहो-
रात्रं ॥

औरस्यतिरिक्तपुत्रजननमरणयोः परपूर्वभार्या-
प्रसवमरणयोश्च सर्ववर्णानां त्रिरात्रं ॥

आचार्यमरणे ब्राह्मणादिवर्णत्रयाणां त्रिरात्रं ॥
समानजातीयोक्तृजातीयपुरुषान्तर-संगृहीत-
स्वभार्यामरणे सर्वेषां त्रिरात्रं ॥ हीनवर्णोपभुक्ता-

मरणे तु नाशौचं ॥

भगिनीपुत्रमृते मातृव्यसुभाटपुत्रमृते पितृ-
व्यसुः पितृव्यस्त्रीयमृते मातुलपुत्रस्य जामातृमृते

श्वश्रूश्चरथोर्मरणे भगिनीपुत्रादिचतुर्णां त्रि-
रात्रं ॥

श्वश्रूश्चरथोः सन्निधिमरणे सर्ववर्णानां त्रि-
रात्रं ॥ श्वश्रूश्चरथोरेकग्रामस्थितयोर्मरणे स-
र्वेषां पत्निणी ॥

श्वश्रूश्चरथोर्भिन्नग्राममरणे सर्वेषां त्रिरात्रं ॥
भगिनी-मातुलानी-मातुल-पितृव्यह-मातृव्यह-

गुर्वङ्गना-मातामही-मरणे सर्वेषां पत्निणी ॥
आचार्यपत्नीपुत्रयोर्प्राध्यायस्य मातृव्यमात्रेयस्य

शालकस्य सहाध्यायिनः शिष्यस्य च मरणे सर्व-
वर्णानामहोरात्रं ॥ मातृव्यह-पितृव्यह-पुत्र-

मातुलपुत्ररूपात्मबान्धवत्रयमरणे सर्ववर्णानां
पत्निणी ॥

(तथा च मनुः—

“मातुले पत्निणीं रात्रिं शिष्यत्विगबान्धवेषु च” ।
प्रथममन्येनोपा तेनैव जनिता पुत्रा पुत्रसहितै-

वान्यमाश्रिता पश्चात्तेनापि जनिता पुत्रा तयोः
पुत्रयोर्दथासम्भवं प्रसवमरणयोर्द्वितीयपुत्रपितु-

स्त्रिरात्रं । तत्पिण्डागमेकरात्रं । तद्वितीय-
पितुर्मरणे तथाविधपुत्रयोरपि त्रिरात्रं । तथा-

विधपुत्रयोः परस्परप्रसवमरणयोर्भाटजालु-
क्ताशौचं ॥

दौहित्रमरणे सर्वेषां वर्णानां पत्निणी ॥
पितृमातृमरणे ऊढानां कन्यानां त्रिरात्रं ॥ यदि

मातुलमातृव्यह-पितृव्यह-प्रभृतीनां दहनवैहनं
करोति तदा सर्वेषां वर्णानां त्रिरात्रं ॥

मातामहादीनां त्रिरात्राभ्यन्तरं मरणश्रवणे
तच्छेषेण शुद्धिः । तत्कालोत्तरश्रवणे तु नाशौचं ।

किन्वाचारात् खानमात्रं ॥

अथ बालाद्यशौचं २ ॥

नवमादिमासजातबालस्याशौचकालाभ्यन्तरे मर-
णे मातापितोरसुपुण्यं युक्तं तदेव खजाबुक्त-

जननाशौचं ॥ छातीनान्वशौचं नास्ति ॥
नवमादिमासजतजातयोः कन्यापुत्रयोः पित्रा-

दिसपिण्डाणां मातुल्य जननाशौचं ॥ तच्च ब्राह्म-
णानां दशाहं शूद्राणां मासः ॥ पुत्रजन्मनि पितुः

सचेतं खानं । पुत्रसुखदर्शनात्परं पुनः सचेत-
खानं ॥

(तथाच संवर्त्तः,—

“जाते पुत्रे पितुः खानं सचेतं तु विधीयते ।